

Martin **DJR-10E** en **000CJR-10E**

Klein, kort en kwaliteit

Afgelopen jaar verraste Martin de baswereld met twee nieuwe akoestische basmodellen. De mensuur - zeg maar effectieve snaarlengte - van het duo is 25 cm korter dan van een normale bas. Zijn het daarmee nog wel echte bassen? En hoe speelt dat?

Martin is een van de oudste, grootste en bekendste namen in de gitaarwereld. Gitarist-collega's Co en Steven kwamen zelfs even helpen dit tweetal uit de dozen te halen en in te pluggen. Ook zij waren benieuwd! In de baswereld is Martin maar een hele kleine speler. Er zijn in de jaren zeventig solidbody's gemaakt (die we ook in De Bassist behandeld hebben) en er is eigenlijk altijd wel een akoestische bas in het assortiment geweest. Wil je een 'normale', 34-inch akoestische bas? Voor iets meer dan 2000 euro levert het merk uit Nazareth, Pennsylvania de BC-16E.

Uit twee stevige kartonnen dozen komen twee TKL gigbags met daarop een geborduurd Martin-logo en daarin de bassen. De een heeft een cutaway en een 000 bodyvorm (in de volksmond triple-O, vergelijkbaar met een grand auditorium) en is naturel afgewerkt. De tweede, de DJR, is een dreadnought met een sunburst-afwerking. Beide types zijn er in beide kleuren én linkshandig. Het tweetal is prachtig en smetteloos afgewerkt en de zijdeglansafwerking voelt niet alleen prettig bij de hals, maar het laat de mooie stukjes hout mooier en natuurlijker uitkomen. Ik hou gewoon niet zo van dat enorm glanzende. Het zijn echt plaatjes en als ik één bas in de

woonkamer zou zetten, dan zou het de DJR zijn. De slagplaat is van een mooi materiaal, de rozet chic en de kop natuurlijk typisch Martin: zwart en hoekig. Je ziet, voelt - en ruikt - dat je met kwaliteitsinstrumenten te maken hebt.

Op het eerste gezicht lijkt het duo geheel akoestisch, maar aan de onderzijde vind je de jackuitgang gecombineerd met een vakje voor een snelle batterijwissel. De Martins hebben geen opvallend regelpaneel dat de zijkant verstoort, maar in het klankgat voel je twee wieljes voor de bediening van het piëzo-systeem. In dit geval een Fishman Presys VT Bass element en voorversterker. Een wielje is voor toon, de ander voor volume en ze werken prima.

Mening

Voordat we verder gaan even een mening. De vaste lezer weet het: de meeste recensenten van De Bassist zijn geen fan van akoestische bassen. Ze zijn groot, het is zoeken naar een die goed klinkt en het grootste nadeel: als je met een gitaar of meer samenspeelt, heb je eigenlijk altijd een versterker nodig. We pakken dan zelf liever een Höfner, Guild Starfire of iets vergelijkbaars. Fabrikanten realiseren zich dat versterking bijna altijd nodig is, dus Warwick kwam al met een extra dunne versie van de Alien, Ibanez levert enkele compacte akoestische bassen en Taylor, Guild en Ortega gingen

Martin voor met zeer compacte (en korte) akoestische bassen. Heel luid zijn ze niet, maar meer dan goed genoeg voor op de bank en zeer goed bruikbaar met een kleine amp.

De mensuur van 24 inch (eigenlijk de snaarlengte tussen topkam en brug) is gelijk aan de gemiddelde zessnarige gitaar. Een normale Fender bas meet 34 inch, dus dat is een verschil van 10 inch oftewel 25,4 cm. Een enorm verschil. We weten allemaal dat je lengte nodig hebt voor diepe tonen, maar in navolging van onder meer D'Addario (ont)wikkelde Martin bassnaren die speciaal voor deze mensuur bedoeld zijn. Het setje meet 45-96 en het heeft een fosforbrons-wikkeling om een nylon kern. Als bassist is het even wennen dat de frets wat dichter bij elkaar zitten. In het begin zit je er wel eens naast, maar het went snel en het is natuurlijk makkelijk speelbaar. De twee Gitarist-collega's spelen er ook zo op weg. Akoestisch klinken de twee nagenoeg hetzelfde. Het basgeluid is warm en diep genoeg en mede door formaat en gewicht is het de ideale bas om er even bij te pakken als je wat wilt uitzoeken, wilt oefenen of gewoon lekker op de bank wilt spelen. De E van de dreadnought is iets overtuigender dan die van de triple-O, maar dat kan ook aan de afstelling liggen.

Luxe

Laten we de luxe hebben dat we onder ons kantoor veertig oefenruimtes hebben. We mogen er altijd even in van de Q-Factory en we (Steven en Co) blijven gezellig meedoen) kunnen de beide bassen in een dikke Ampeg en in de PA proberen. In de basversterkers klinken ze prima, maar ze komen nog lekkerder uit de verf als we ze in de PA prikken. Ondanks de behoorlijk gelijke bouwwijze, houtsoorten en formaat, is er elektrisch een groter verschil te horen dan akoestisch. Ieder stukje hout is tenslotte anders.

De dreadnought klinkt wat warmer, wat ronder en toont - bij gebrek aan een beter woord - wat meer karakter. De triple-O is iets netter qua klank. Het is en blijft een kwestie van smaak, maar als we tussen deze twee exemplaren mogen kiezen, dan oogt en klinkt de dreadnought een fractie fijner. Verwacht geen enorme, grootse bassound, maar een goed strak geluid dat qua dikte niet ver weg zit van een gemiddelde elektrische bas, maar met een wat warmere sound. Je hoort meer hout. Perfect voor die akoestische band of set dus.

Conclusie

En? Is het zo ver? Zijn we om? Heeft Martin het voor elkaar? Eigenlijk zijn we wel onder de indruk. Als je in de markt bent voor een akoestische bas voor thuis of optredens, dan zijn dit zeer goede, fijn spelende en mooi klinkende bassen met een topafwerking. We snappen dat de mensuur niet voor iedereen is, maar het went eigenlijk best snel. Het zijn geen budget-bassen, maar als je kijkt naar merk, sound en afwerking dan is de prijs gewoon zeer scherp. De Martins zijn twee welkome nieuwkomers. ●

Martin **DJR-10E** & **000CJR-10E**

Kleur: sunburst zijdeglans of naturel zijdeglans
Bovenblad: spar
Zij/achterkant: massief sapeli
Hals: geselecteerd hardhout, gelijmd
Toets: richlite
Frets: 20
Elektronica: Fishman Presys VT Bass systeem
Regelaars: volume en toon
Stemmechanieken: Gotoh/Martin
Brug: richlite
Mensuur: 24 inch
Breedte bij topkam: 44 mm
Land van herkomst: Mexico
Extra: met gigbag, ook linkshandig leverbaar
Richtprijs: € 949,-
Importeur: Algam Benelux (martinguitar.com)